Tornai Helga

Macska úr kincse

Tornai Helga

Macska úr kincse

Férjemnek, Antoniónak...

„Turpisságom” tegnap délután derült ki. Alig valamivel azután, hogy hazaértünk a bizonyítványosztásról, s a nagypapám, azaz Nagypó, bejött velem a szobámba.

– Tudod mit, Gellértkém? – nézett rám nagyon boldogan. – Nem várjuk meg a születésnapod. Amiért kitűnő lettél – lépett oda a macskaperselyemhez –, most rögtön feltörjük Macska urat! És ha együtt a pénz, még ma megvesszük a bicajt, amit kinéztél magadnak!
– Inkább gyűjtsünk még! – ugrottam oda ijedten a sárga-fehér csíkos öltönyében és halványkék csokornyakkendőjében büszkén feszítő, kicsit ugyan pocakos, de máskülönben igen fess kerámiamacskámhoz.

Nagypó azonban gyorsabb volt nálam. Még mielőtt én egy hirtelen mozdulattal lekaphattam volna a perselyt az íróasztalról, ő máris Macska úr fején nyugtatta a kezét.

– Ne félj! – mondta. – Ha most feltörjük Macska urat, akár elég a hasában levő pénz, akár nem, szavam rá, azonnal megkapod a bicajt!
– Inkább várjunk még! – néztem Nagypóra könyörgő tekintettel.

De ő nem hagyta magát: fogta a perselyt, huss, ki a szobámból, s már viharzott is a kamra felé. Hogy ott aztán egy jó nagy kalapáccsal rögtön behúzzon egyet Macska úrnak!

– Ne! Kérlek, ne! – vetettem magam utána. – Hagyd békén! – csimpaszkodtam zakója ujjába, amikor a rém hosszú folyosó végén, a kamrától csupán egy ugrásra, végre utolértem. – Add vissza! Add vissza! – rángattam a karját.
– Az enyém! Az enyém! Nem akarom, hogy összetörd! – kiabáltam, ahogy csak a torkomon kifért.

Az éktelen ricsajra nagymama nyomban előbukkant az egyik ajtó mögül.

– Ugyan már, Bertalan! – mordult rá Nagypóra. – Nem látod, hogy szegény gyerek sajnálja a macskát?! Adod ide nekem rögtön azt a szerencsétlen állatot! – ráncolta mérgesen a homlokát.

Nagypó meg erre, szégyen ide, szégyen oda, egyből minire zsugorodott, és azonnal átadta nagymamának Macska urat. Győztem, gondoltam boldogan. Boldogságom azonban nem tartott sokáig. Egykettőre megértettem, hogy nagymamának esze ágában sincs odaadni nekem a perselyt. Előbb óvatosan fejjel lefelé fordította Macska urat, majd a talpán levő, kicsi ajtóra mutatott.

– Nem kell összetörni. A pénzt itt is ki lehet venni belőle – magyarázta Nagypónak.
– De én nem akarom kivenni! – kaptam ki rémülten a perselyt nagymama kezéből, s a szobám felé robogtam.
– Megállj! – kiáltott utánam nagymama.
– Megállj! – kiáltott Nagypó is.
– Vigyá-á-á-ázzzzzz! – kiáltott apu, aki épp ebben a pillanatban lépett ki a fürdőszobából a folyosóra.

„Vigyá-á-á-ázzzzzz!" – mondta hát apu, de túl későn, mert akkor már beléje is ütköztem, és a baj egyből megtörtént: szegény Macska úr kicsúszott a kezemből, s zsupsz, a folyosó kövezetén legalább húsz darabra tört!

Szörnyen megijedtem, hogy most azonnal fény derül eddig gondosan titkolt tettemre. Roppant félelmemben beugrottam a fürdőszobába, elfordítottam a kulcsot a zárban, és a biztonság kedvéért még alaposan el is torlaszoltam magam. Két nehéz fémlavórral, egy székkel, egy vízzel teli felmosóvödörrel meg három zacskó mosóporral.

Most már jöhetnek, gondoltam elégedetten. Ostromra fe-el! – vezényeltem családtagjaimnak titokban. S ők néhány perccel később csakugyan megkezdték az ostromot.

Először apu feküdt neki minden erejével a fürdőszobaajtónak.

– Nyisd ki! Nyisd ki! – döngette izmos vállával a vastag ajtót. – Nyisd ki, ha mondom! – mennydörgött.

Hiába, meg se mozdultam.

– A hétszázát ennek a gyereknek! – sivított most nagymama. – Gyere ki! Beszélnünk kell veled – rángatta a kilincset dühösen. – Engedelmességgel tartozol – figyelmeztetett. – Én vagyok a nagyanyád – emlékeztetett.
– Én meg az anyád! – érkezett meg anyu is, ki tudja, honnan. – Azonnal engedj be! – parancsolta.

Végül Nagypó is csatlakozott a többiekhez.

– Gellért! – csapott az ajtóra egy hatalmasat. – Nekünk, férfiaknak – harsogta büszkén –, tetteinkért mindig vállalnunk kell a felelősséget. Azonnal gyere hát elő, s mondd meg szépen, mit csináltál a perselyben levő pénzzel!

Mit csináltam Macska úr kincsével? Jó kérdés! Bár el mertem volna nekik mondani!

– Mit tettél a pénzzel? – kérdezte az egyikük újra.
– Mire költötted?
– Elszórtad?
– Elherdáltad?
– Elsorsjegyezted vagy elcukorkáztad?

Csak úgy záporoztak a kérdések! Aztán… aztán hirtelen csend lett. Síri csend. Elmentek volna? Felhagytak volna az ostrommal? – töprengtem egy darabig.

Majd megtudtam, hogy az ostrom nem ért véget. Igaz, többé már senki nem verte az ajtót, és senki nem parancsolt, de a támadás egyáltalán nem lanyhult. Az ellenség csupán taktikát változtatott. Most fenyegetőzött.

– Ha nem jössz elő, s nem mondod meg azonnal, miért tettél régi kétforintosokat a jó pénz helyébe, ma este nincs foci! – dörögte apu.
– Se tévé! – kontrázott anyu.

– Se internet! – figyelmeztetett Nagypó.

– Se tejszínes, ananászos kacsasült! – mondta nagymama kegyetlenül.

De hiába fenyegetőztek. Eltökéltem, bármi árat fizessek is engedetlenségemért, nem nyitom ki a fürdőszoba ajtaját, és nem árulom el nekik a titkom.

– Tehát nem jössz elő, s nem mondod meg, mit csináltál a pénzzel??? – tajtékzott apu.

– Nem!

– Ne-em?!

– Nem! Nem! Nem! – ismételtem szigorúan.

– Akkor tudod, mi a büntetés, hallottad – jegyezte meg apu meglepően halkan. – Ja, és még valami! – emelte fel a hangját újra. – Júliusban nem megyünk le a Balatonra.

Nem megyünk le a Balcsira??? Jól hallottam? Tényleg azt mondta apu, hogy az idén nem megyünk Fonyódra? A szünidőben nem lesz most se vitorlázás, se horgászás, se gumimatracos hullámutazás? – hitetlenkedtem.

Gonosz vagy, apu! Gonosz, nagyon gonosz, gondoltam, s közben éreztem, hirtelen könny szökik a szemembe.

– Utoljára kérdezem: mi lett a pénzzel? Nem mondod meg?? – tudakolta apu mérgesen.

– Ne-ee... – sírtam el magam. – Ne-eemmmm! – zokogtam.

Senki nem vigasztalt. Az ellenség egységét még roppant bánatomnak sem sikerült megtörnie. Maga az ostrom, az persze a sírásommal véget ért, és az ellenség rögtön el is takarodott (értsd: bevonult a fürdőszobával szomszédos nappaliba). Akkor aztán Nagypó végre mellém állt.

– Szegény gyerek! – mondta nem túl hangosan, de a vékony falon át én azért egész jól hallottam.

– Szegény gyerek?! – csattant fel apu. – Szegéééény??? Kilopja a perselyéből a szülei százasait meg a nagyszülei ezreseit! Utána meg, hogy ki ne derüljön a turpisság, papírszeletekkel és régi pénzzel tölti meg a perselyét! És te még véded?!

– Lehet, hogy bajban van. Hogy... hogy... hogy mondjuk, zsarolják!

– Zsarolják?! – kiáltott fel nagymama. – Nem gondolod te ezt komolyan, Bertalan!

– Tulajdonképpen nem lehetetlen – állapította meg apu. – De mivel zsarolhatják? Rendes, becsületes gyerek...

– Eddig én is úgy hittem! – vágott közbe nagymama élesen.

– Elképzelhető, hogy a felsősök szedik el tőle a pénzt – mondta Nagypó. – Emlékeztek, mit mesélt Mátrainé?

– Ugyan már, Bertalan! – horkant fel nagymama. – Olyan csak a rossz iskolákban van!

– Akkor mégis miért vette ki a perselyéből a pénzt? – tudakolta Nagypó.

– Szerintem az egyik barátjának adott kölcsön – szólt anyu.

– Az meg természetesen az adósa maradt – jegyezte meg csípősen nagymama.

– Lehet, hogy nem járt még le a kölcsön – folytatta anyu. – Gellért arra igazán nem számíthatott, hogy ti már ma meg akarjátok venni neki a biciklit.

– Oszkár, szerinted mi lett a pénzzel? – hallatszott ismét Nagypó hangja.

– Fogalmam sincs! – mondta apu ingerülten.

– És te? Te mit gondolsz, Noémi? – kérdezte Nagypó.

– A kölyök rossz útra tért – felelte nagymama. – És ez a ti hibátok! – szánta a feddő szavakat kétségtelenül a szüleimnek. – Én milliószor figyelmeztettelek benneteket, hogy a gyereket ellenőrizni kell. Azt se tudjátok, délutánon-

ként kivel s hol csavarog! Már egy éve saját kulcsa van, s úgy jön-megy a városban, mint egy felnőtt!

– Nem lehetünk állandóan a sarkában! – fakadt ki anyu. – Mi hét közben sokszor estig dolgozunk, én a boltban, Oszkár meg a szervizben.

– Laknék csak én itt Kecskeméten! Én magam ellenőrizném a kölyköt! – kiabált nagymama.

– Nos, Noémi? Mit csinált az unokánk a pénzzel? – kérdezte Nagypó.

– Tudni akarjátok? Megmondom én nektek! Videójátékokra szórta el a pénzt! Mivel mi mindannyian ellene vagyunk ezeknek a förtelmes találmányoknak, ő titokban vett magának néhányat. S míg a szülei dolgoznak, ő egyfolytában csak számítógépezik. Itthon, egyedül, vagy a barátainál, a város legkülönbözőbb pontjain. Lövöldözik és csatázik! Öl, gyilkol minden áldott délután!!

– Lehetetlen! Lehetetlen! – tiltakozott Nagypó hevesen.

– Mit tegyünk? – kérdezte anyu hirtelen egész csendesen.

Hogy erre ki mit mondott, nem tudom, mert ezután már csak nagyon halk, értelmetlen pusmogást hallottam.

Órákig kuksoltam a fürdőszobában.

Amikor aztán végre elbontottam a barikádom, s előmerészkedtem, nagyon meglepődtem. A folyosó, a nappali, de még a szobám is, teljesen üres volt. Sehol senki nem állt lesben, nem várt rám. A családom a távoli konyhában beszélgetett meg nevetgélt jókedvűen; pontosan úgy, mintha én a világon se lennék! Nagyon rosszulesett, hogy tudomást se vesznek rólam. Ennél talán még az is jobb lenne, ha kikapnék, gondoltam. Utána bementem a szobámba, de nem zárkóztam be, s barikádot sem emeltem. Egyszerűen becsuktam magam mögött az ajtót, és reménykedtem. Ab-

ban, hogy legalább késő este eszükbe jutok majd. Legalább akkor, amikor a kitűnő bizonyítványomért járó vacsorát, a tepsiben sült, ananászos kacsát, tálalják.

De hiába reménykedtem. Elmúlt kilenc óra, majd fél tíz, végül pedig már a tízesen is túl járt az óramutató... És akkor... akkor egyszeriben megértettem, hogy az én ünnepi vacsorámat bizony nem én eszem meg!

Mi a tervük? – tanakodtam. Mit akarnak? Hallgatásukkal akarják kiszedni belőlem az igazat? Vagy ki akarnak éheztetni? Azt képzelik, egy falat kenyérért majd elárulom nekik a titkom? Hát abból nem esznek! Győző egyébként is azt mondta, elég inni, s akkor egész sokáig elélhet az ember. Győző szerint a túléléshez a sok víz meg cukor a legfontosabb. A fürdőszobában bőven ihatok, gondoltam elégedetten. A konyhaszekrényből pedig éjszaka, amikor mindenki alszik, legalább négy üveg baracklekvárt csenek el! – döntöttem el.

Tizenegy körül, még mielőtt kicsempészhettem volna az életmentő lekvárt a konyhából, elnyomott az álom. Reggel meg a lekvárlopáshoz, sajnos, túl későn ébredtem. A családom már megint a konyhában volt, s vasárnap lévén éppen villásreggelizett!

Ekkor már szörnyű éhes voltam. Hiába ittam meg két fogmosópohár vizet és kebeleztem be három – hónapok óta a polcomon porosodó – selyemcukrot, úgy éreztem, az éhségtől majd kilyukad a gyomrom. Mit ehetnék még? – kutattam elszántan a szobámban bármiféle ennivaló után. De feleslegesen húztam ki minden fiókot és néztem be minden kabát- meg nadrágzsebbe, mert még egy ősrégi rágógumit sem sikerült felhajtanom. Rájöttem, ha nem akarok éhen halni, sürgősen át kell mennem a szomszéd fiúhoz. Gergő utálatos, elkényeztetett srác. Nem is játszom vele szívesen. De az anyukája aranyos: játék közben mindig megkínál bennünket egy kis almás meg túrós pitével.

Szóval, egy kis étel reményében, gyorsan felöltöztem, fogtam a kulcsom, kiléptem a szobámból... De bizony azonnal visszafordultam! Merthogy a nappaliban hirtelen megcsörrent a telefon, s apu már közeledett is sebes léptekkel.

– Ki az? – vette fel a telefont. – …á, te vagy az, Győzőkém? Mondd! …nem, nem. Gellért ma nem mehet el itthonról. Büntetésben van – kiabált, hogy a szobámban én is biztos meghalljam.

Hát így állunk! Büntetésben vagyok, gondoltam keserűen. Ezért nem mehetek el itthonról a legjobb barátomhoz, Győzőhöz. Ezért vitték el a számítógépemet meg a mobilomat a szobámból. És ezért nem kapok már majd egy álló napja még enni sem!

Mit tegyek? – törtem a fejem. De hiába, mert semmi okos nem jutott az eszembe. És a polcomon sorakozó mackók is csak hallgattak. Míg kicsi voltam, tele voltak jobbnál jobb ötlettel. Most nagy, fekete gombszemeikkel némán bámultak rám.

Délben a családom megjelent a szobám ajtajában.

Mind a négyen arra kértek, menjek ebédelni. Csak előbb, persze, tegyek a kedvükre!

– Add vissza az elcsent pénzt! – ráncolta rám apu a homlokát.
– Bánd meg a bűnödet, és kérj bocsánatot! – utasított nagymama.
– Valld be végre, mit tettél a pénzzel! – nézett rám anyu nagyon szigorú tekintettel.
– Áruld el legalább a szüleidnek az igazat! – kért Nagypó halkan.

Se kérést, se parancsot nem teljesíthettem. A pénzt nem adhattam vissza, mert már nem volt meg. Bűnömet nem bánhattam meg, mert nem éreztem magamat bűnösnek. És azt se mondhattam el, mit tettem a pénzzel, mert biztos voltam benne, hogy azzal csak még inkább magamra haragítanám őket. Volt ugyanis a családunkban valami. Éppen az én mostani perselytettemmel kapcsolatos valami, amiről otthon egy szót se mertem szólni azóta, hogy Nagypó egy nap, úgy két évvel ezelőtt, azt mondta nekem: „Erről többé ne beszélj! Ezzel mindig csak fájdalmat okozol a szüleidnek.”

Egy óra tájban, amikor éppen kezdtem már elkészülni az éhhalálra, valaki titokban

megszánt. Kip-kop, kopogott halkan a szobám ajtaján, s a küszöb előtt sült krumplit meg sült csirkét hagyott nekem egy tálcán.

Evés után remekül fogott az agyam, s egy csapásra rájöttem, hogy az igazat akár el is hallgathatom, ha sikerül helyette valami hihető hazugságot kitalálnom. (Erre persze elsőként pont a lehető legképtelenebb gondolatom támadt!)

Mi lenne, ha például Macska úrra fognám a dolgot? – ötlött fel bennem. Ha azt hazudnám, ő tüntette el a pénzt? Ha azt füllenteném, hogy a hátunk mögött vett magának három új csokornyakkendőt és három kék-fehér pöttyös, báli cipőt? Vagy hogy meglepte magát egy versenylóval és egy repülővel? Csakhogy egy kerámiamacska minek venne magának versenylovat meg repülőt? És mennyibe is kerül egy repülő? – derültem jót képtelen ötletemen.

Inkább majd azt mondom, hogy a pénzt igenis elcukorkáztam, határoztam el később.

Merthogy az én pénzemmel én azt csinálok, amit én akarok. Igen, a perselyemből az összes pénzt elcsokoládéztam és elcukorkáztam! És tyű, de nagyon belaktam!

Vagy inkább majd azt mondom, hogy a pénzt kölcsönadtam, döntöttem el végül. Miért is ne?! Kölcsönadtam, ahogy anyu is mondta.

– Gellért! – viharzott be apu a szobámba három óra előtt valamivel. – Készülj! Azonnal itt lesznek – közölte mogorván.

És már fordult is volna ki a szobámból, ha én nem szólok utána.

– Várj!
– Igen? – nézett vissza apu az ajtóból.
És innentől nem volt visszaút: beszélnem kellett.
– Daninak adtam a pénzt – suttogtam.
– Daninak?? – lepődött meg apu. – De miért? – kérdezte izgatottan.

– Azt mondta, csak kölcsönbe kell, még a nyáron megadja, és…

– Azt akarom tudni – vágott közbe apu mérgesen –, mire kellett Daninak a pénz.

– Nem kérdeztem – vontam meg a vállam.

– Szóval Daninak adtál kölcsön – ráncolta rám apu a homlokát, majd sóhajtott egy mélyet, s ezúttal tényleg kifordult a szobámból.

Elhitte! Bevette! – öklöztem győzelmesen a levegőbe, mihelyt egyedül maradtam. Biztosra vettem ugyanis, hogy apu Daninak egy szót se mer majd szólni a kölcsönről. Merthogy ki is az a Dani? Jól tudom én! Apu rettegett főnökének, Károly bácsinak a fia! És micsoda véletlen – gondoltam jókedvűen –, mára anyu éppen a Daniékat hívta meg! Hirtelen támadt jókedvem azonban hamar elszállt.

Mi lesz, ha a nyár végére nem sikerül összeszednem a pénzt? – ijedtem meg hirtelen. Mi történik, ha Franciska néni a C lépcsőházból váratlanul meggyógyul, s nem küld többé a boltba? A bevásárlással keresett napi kétszázasomnak akkor lőttek! És ha többé nem sikerül eladnunk egyetlen szál rózsát sem? – ijedtem meg egyre inkább, mert közben eszembe jutott, hogy Ágota szerdán azt mondta, „repülő hangyák" támadták meg a kertjük növényeit. Rovarokkal teli virágot még a hentes Tavasz Jenő és a nagy fülű Géza bácsi sem akar – gondoltam szomorúan.

Talán mégis azt kellett volna mondanom, hogy édességre költöttem a pénzt, tűnődtem. Akkor most vissza se kellene adnom. Büntetésül meg legfeljebb nem vennék meg a beígért biciklit. Nincs pénz, nincs bicikli! Ennyire egyszerű az egész! – gondoltam, majd bementem a nappaliba a vendégekhez, akik időközben megérkeztek.

Ha apu – a maga egy méter kilencven centijével és bokszbajnokhoz illő izmaival – hajlott háttal, csendesen ült az alacsony és gönye főnöke mellett, a nálam csupán néhány centivel magasabb, vékony termetű, gyenge-mint-a-harmat nagymamám büszkén húzta ki magát, és szinte mindig ő beszélt. Ő mesélt el helyettem is min-

dent, amikor Piroska néni, Károly bácsi felesége egyszer csak megkérdezte, miért vagyok ma olyan rosszkedvű, hogy még a Danival sem akarok játszani.

– Egy szó, mint száz – mondta befejezésül nagymama –, ha az unokám rögtön bevallotta volna, mit tett a perselyéből kivett pénzzel, nem lett volna semmi baj. De nem hajlott a jó szóra – magyarázta. – Még szerencse, hogy a fiamtól nem kapott egy jó nagy pofont! Szegény gyerek! Csak a barátját nem akarta feladni. Ha azonnal elárulta volna, hogy a Daninak adott kölcsön…
– A Daninak???? – döbbent meg Károly bácsi.
– A Daninak?! – rökönyödött meg Piroska néni.
– Nekem??!! – kiáltott fel Dani kétségbeesve.

És akkor elszabadult a pokol. Hirtelen mindenki (még apu is!) ordított, tombolt, tüzelt, védte magát és támadott. Csak én hallgattam s remegtem félelmemben. Míg végre megértettem, hogy hazugságom, hiába hallgatok, úgyis kiderül. Kirohantam hát a nappaliból, ki a házból, ki az egész utcából.

Rohantam a városon át; rohantam, egyre rohantam. A világ végére vagy talán még azon is túlra igyekeztem. Hogy soha többé ne kelljen hazudnom. És hogy soha többé ne halljam Károly bácsi gonosz hangját sem, amint rettentő dühösen egyre csak azt ismétli apunak: „Én ezért, Oszkár, elbocsátalak, én ezért, Oszkár, kirúglak!”

Legalább a világ végére igyekeztem hát, de végül jóval előbb megálltam: tőlünk éppen tíz utcára, Győzőék háza előtt.

– Mi baj, Gellértkém? – kapott Ági néni, Győző anyukája ijedten a szájához, amikor meglátott. – Miért sírsz, bogaram? – karolta át a vállam. – Ki bántott? Mi történt? Miért szaladtál annyira, hogy egész kifulladtál? – árasztott el kérdéseivel, miközben a barátom szobája felé vezetett.
Még mielőtt bármit mondhattam volna, Győző ott állt előttünk.

– Anya – szólt szigorúan –, most légy szíves, hagyj minket magunkra!

– De... – próbált tiltakozni Ági néni, s magyarázatképpen a sírástól elgyötört képemre mutatott.

– Nyugodt lehetsz – mondta Győző –, a barátom jó kezekben van.

– De... – nézett rám Ági néni még mindig nagyon aggodalmas arccal.

– Anya! – ráncolta össze a szemöldökét Győző.

– Rendben – sóhajtott Ági néni, s végre a dolgára sietett.

Mi pedig bementünk Győző szobájába, és én elmeséltem a barátomnak, mi történt otthon.

– Ezt jól megcsináltad! – szólalt meg Győző, amikor elhallgattam. – Ha már nem merted bevallani az igazat, legalább annyi sütnivalód lehetett volna, hogy azt mondd, nekem adtál kölcsön. Ezt aztán jól elintézted! – csóválta a fejét. – Oszkár bácsit kicsapják a műhelyből miattad! Hogy te mekkora ökör vagy!

– Kösz! – sértődtem meg egyből. – Nem azért jöttem, hogy letolj. Ha nem akarsz segíteni, el is mehetek! – mondtam mérgesen.

– Hova mennél? – kérdezte Győző gúnyosan. – Haza, az apádhoz, akit épp most csapnak ki?! Vagy a nagyanyádhoz, aki mostanra már egész biztos benne, hogy valami nagyon rosszra költötted a pénzt?! Vagy talán...

– Hallgass! – kiáltottam. – Igenis elmegyek! – ugrottam az ajtóhoz.

De Győző nagyon gyors volt: egyből mellettem termett.

– Ne marhulj! Ülj már vissza a helyedre! – lökött rajtam egyet bosszúsan. – Négy éve vagyunk osztálytársak s barátok. Volt már úgy, akár csak egyszer is, hogy én nem segítettem neked?

– Nem – ráztam meg a fejem.

– Nem segítettem tán megbosszulni a Gál ikreket? Vagy amikor eltörted a

Bakó termoszát a kiránduláson, hagytam tán, hogy a Bakó meg a Furulyás kibelezzenek?

– Nem – suttogtam szégyenkezve. (Merthogy mindig nagyon elszégyellem magam, amikor Győző az orrom alá dörgöli, kettőnk közül ki az erősebb.)

– Na látod! Most is találunk valami megoldást – mondta Győző. – Ha nem más – mosolyodott el –, elkapjuk azt a Danit, s addig verjük, amíg meg nem ígéri, hogy azt mondja…

– Bediliztél! – kiáltottam közbe mérgesen.

– Te még a viccet sem érted? – nevetett Győző.

– Akkor mégis mit csináljak? – kérdeztem rosszkedvűen.

– Mondd meg otthon az igazat!

– Mindent, csak azt ne!

– Ha valami rosszat tettél volna, akkor megérteném, hogy…

– Pszt! – intettem le Győzőt. – Jön valaki – mutattam az ajtó felé.

Ági néni lépett be a szobába.

– Csak nem tettél rossz fát a tűzre? – ráncolta rám a homlokát. – Az anyukád egész odavan! Sír, hogy valami szörnyűt cselekedtél.

– Itt van? – rémültem meg.

– Nincs itt. Telefonált. Azt akarta tudni, nálunk vagy-e.

– És? – szorult össze a torkom. – Mit tetszett neki mondani?

– Mit mondtam volna?! – tárta szét a karját Ági néni. – Természetesen azt, hogy itt vagy Győzőnél.

– És?

– Mit ésezel? – értetlenkedett Ági néni.

– Ide fog jönni?

– Nem. Megnyugtattam, hogy Győző azonnal hazakísér. Vagy talán… – pillantott most Ági néni a fiára – …neked is közöd van az ügyhöz?

Győző erre felugrott a helyéről, haptákba vágta magát, fejéhez emelte jobb kezét, s így szólt nagy komolyan:

– Főhadnagy asszonynak tisztelettel jelentem: közöm van az ügyhöz! – csapta össze a bokáját. – Most pedig engedélyt kérek a lelépésre! Azonnal rendbe kell hoznom bajtársamnak és családjának az életét – magyarázta.
– Az engedélyt... az engedélyt... – kezdte Ági néni, miközben mi már szaladtunk is ki a házból. – ...megadom! – kiáltott utánunk az ablakból. – De ugye... Gellértékhez mentek?
– Hát persze, anya! – ordította Győző.

Erre én természetesen egyből közöltem a barátommal, hogy nekem eszemben sincs hazamenni.

– Még kísérettel sem! – mondtam.
– Rendőrkutyákat szabadítanak ránk, ha estére nem leszünk nálatok – figyelmeztetett Győző. – Azok rögtön ránk bukkannak.
– Nem igaz! Nem találnak meg bennünket, ha vonatra vagy buszra szállunk, és...
– Neked hiányzik egy kereked! – torkolt le Győző. – Miért szöknénk meg? Tudod te egyáltalán, kik lógnak meg otthonról? Csak azok a srácok, akiket a szüleik kékre-zöldre vernek mindennap.
– Ha hazamennék, most én is kikapnék.
– Az lehet – rántott egyet a vállán Győző. – De te nem rokkannál bele a verésbe, az biztos!
– És apu munkája?
– Azt nagyon elszúrtad a Danival. De majd talál magának Oszkár bácsi új helyet.
– Mikor?

– Azt nem tudom. De gyere már! Lassú vagy, mint a csiga!
– Én haza nem megyek! – néztem Győző szeme közé kőkeményen.

És akkor végre felfogta, hogy komolyan beszélek.

– Jól van – bólintott –, ha egyelőre haza nem akarsz menni, akkor legalább Rolihoz ugorjunk el!

Rolit, Győző egyetemista unokatestvérét egyedül találtuk otthon. Még szerencse! Merthogy olyan, de olyan dühbe gurult, amikor elmondtuk neki, mi történt.

– Arról eddig nem dumáltatok, hogy a pénzt lopjátok! – ordított. – Gellért azt mondta, a szülei tudnak róla, s a pénzt ők maguk küldik. Megbolondultatok?! Belerángatni engem egy ilyen ügybe! – nézett ránk gyilkos tekintettel. – Ezért akartátok hát mindenáron, hogy Gellért doboza nálam legyen! A doboz tartalmának persze, hogy titokban kellett maradnia a szülők előtt, ha ez az ábra! – kiabált.

Amikor dühe csillapodott valamelyest, Győző megkérdezte, hogy szerinte én most mit tegyek.

– Mindig ez az eredmény, ha az ember pisisekkel kezd. Mindig, mindig – dohogott Roli. Majd így folytatta: – Nem vitás, mielőbb meg kell nyerni a szülőket az ügynek.
– De hogyan? – dörzsölte a tenyerét Győző izgatottan.
– Gellértnek azonnal haza kell mennie, s egy szuszra el kell mondania az igazat. Ilyen nagyon egyszerűen: anya, apa, az Amerikában élő tizenkét éves bátyámnak, Szabó Juannak küldtem a pénzt a perselyemből. De ez még nem elég! – emelte fel a mutatóujját Roli, amikor látta, hogy én közbe akarok szólni. – Egy jobbfajta fényképre is szükség van, hogy Juant mihamarabb elfogadja az egész família.

– Király! – kiáltott fel Győző elragadtatva. – Király vagy, Roli! – kiabált lelkesen.

– De – sóhajtottam – én otthon nem merem elmondani az igazat. És tudom, hogy ők úgyis csak ellene lennének Juannak.

– Ha félsz beszélni, öcsi, akkor nincs más lehetőség… – kezdte Roli.

– Mint, hogy megnyúzzunk! – vágott közbe Győző röhögve.

– …mint, hogy levélben tájékoztasd a szüleidet – folytatta Roli.

– Szombaton nem jár a posta – jegyezte meg Győző.

– Érdekel is bennünket a posta! – legyintett Roli. – Gellért maga kézbesíti a levelet.

– De… – kezdtem.

– A terv a következő – nézett rám Roli szigorúan –: te megírod a levelet, én borítékba teszem, s melléje csúsztatok egy fényképet is Juanról a dobozodból. Aztán telefonálunk a szüleidnek. Megnyugtatjuk őket, hogy nálunk vagy, s hogy kész vagy azonnal visszatérni hozzájuk, amennyiben garantálják, hogy nem esik bántódásod. Azaz megígérik, hogy előbb szép nyugodtan elolvassák a levelet – amit majd te nagy elegánsan átnyújtasz nekik, mihelyt hazaérsz –, s csak utána vonnak felelősségre.

– Fe-le-le-lősségre?! – dadogtam idegesen.

– Ne rezelj már be! – szólt rám Roli. – Ezt csak úgy mondjuk. Én, Bujdosó Roland szavatolom – domborította ki a mellkasát –, hogy senki nem fog téged felelősségre vonni. A testvérednek annyira fognak örülni…

– Hogy… Hahaha! – vágott közbe Győző röhögve. – Hogy Oszkár bácsi téged ezért elevenen megnyúz majd!

– …hogy neked tulajdonképpen még hálásak is lesznek – fejezte be mondatát Roli olyan komoly arccal, mintha Győző közbeszólását meg se hallotta volna.

A terv szerint cselekedtünk: én megírtam a levelet, Roli borítékba tette Juan egyik fényképével együtt, aztán beszéltünk a szüleimmel telefonon, és én Győző kíséretében hazamentem.

– Fel a fejjel! Bátorság! – csapott a vállamra Győző, mielőtt elváltunk a lépcsőház aljában.

Bátorság, bátorság, könnyű mondani! – zakatolt a szívem felfelé menet. És ha mégis megszöknék? – álltam meg az egyik lépcsőfordulóban. Anyuék soha nem fogják nekem megbocsátani Juant, se Károly bácsit. Ha nem is vernek meg, nagyon össze fognak szidni, tudom. És ha eltiltanak Juantól? Mi lesz vele, ha én többé nem küldök neki pénzt? Azt gondolja majd, hogy nekem csak játék volt az egész. Hogy becsaptam. S pont én, Szabó Gellért, a testvére! Nem, nem megyek fel. Soha többé nem megyek fel ezen a lépcsőn. Világgá megyek! Dolgozni fogok, s továbbra is küldök pénzt a testvéremnek! Nem a szüleim pénzét, nem is Nagypóékét, hanem a sajátomat. Amikor pedig nagy leszek, elmegyek Juanhoz. Hajóval vagy repülővel. S utána hosszú, Föld körüli útra indulunk, csak mi ketten, a testvérem és én. Az óceánokban új halfajokat s ismeretlen népek lakta szigeteket fedezünk fel, a világűrben meg új bolygókra bukkanunk... Leszaladtam a lépcsőn. S már éppen csaptam volna ki a lépcsőház ajtaját, amikor valaki hirtelen mögém ugrott, és elkapta a karom.

– Jaj! – kiáltottam fel inkább fájdalmamban, mint ijedtemben.
– Sejtettem, hogy inadba száll a bátorságod – mondta Győző. – Gondoltam hát, biztos, ami biztos, megvárom itt lenn a biciklitárolóban, amíg felérsz – markolta még mindig nagyon erősen a karomat. – Most pedig hátra arc! – parancsolt rám.
– Egy, kettő! – lökött a lépcső felé.

Nem maradt választásom. Egy olyan őrrel a lépcsőház ajtajában, mint Győző, többé nem gondolhattam a szökésre. Anyu nyitott ajtót. Szótlanul kikapta a borítékot a kezemből, majd magával húzott a többiekhez a konyhába. Ott kivette a levelet a borítékból, s felolvasta azt a négy mondatot, amit írtam:

„Ezúttal nem hazudok. Az életemre esküszöm, most a színtiszta igazat írom. A pénzt nem költöttem magamra, s nem is adtam kölcsön. A pénzt a bátyámnak küldtem."

– A bátyádnak?! – meredt rám egyszeriben négy értetlen tekintet.
– A bátyámnak – bólintottam.
– Mi az, hogy a bátyádnak? – kérdezte Nagypó aggodalmas arccal.
– A gyerek menthetetlen hazudozó – jelentette ki nagymama. – Még Pinocchio is tanulhatna tőle!
– Vegyétek tudomásul, hogy én nem hazudok! – mondtam dühösen. – Igenis a bátyámnak, Szabó Juannak küldtem a pénzt Amerikába!
– Hogy kinek s hova? – kérdezte apu meglepetten.
– Jól hallottad! – förmedt rá anyu apura.

És annyi harag érzett ki a hangjából, hogy én csak most ijedtem meg igazán. Már azt se tudtam, kit vádolnak, engem vagy aput, s egyáltalán mivel.

– Jól hallottad! – üvöltött anyu. – A fiadnak, Szabó Juannak, Amerikába!
– Neked elment az eszed! – ordított apu. – Ti meghibbantatok! – pillantott végig szép sorjában mindannyiunkon. – Ti megőrültetek! – mondta még nagymamának és Nagypónak is, akik ugyanolyan némán és lélegzet-visszafojtva figyelték a fejleményeket, mint én.
– Mielőtt feleségül vettél, köteles lettél volna megmondani, hogy neked már van egy fiad! – nézett anyu apura nagyon haragosan, majd hirtelen elbőgte magát, s kiszaladt a konyhából.

Apu persze egyből utána iramodott, s valószínűleg próbált neki valamit mondani, de én csak anyu hangját hallottam.

– Hallgass! – kiabált anyu. – A gyerekemtől kell megtudnom az igazat! Neked már több mint egy évtizede van egy másik gyereked is, s te képes voltál ezt előttem titokban tartani?! Szeretsz te engem egyáltalán?!

– Anyu! – rohantam ki a konyhából most már én is, hogy azonnal megmondjam anyunak, nekem bátyám még csupán tíz hónapja van, s nyugodjon meg, mert apu igazán nem titkolt el előle semmit.

Velem azonban senki nem foglalkozott. Anyu bezárkózott a hálószobába, s zokogott. Apu meg a folyosón, a hálószobaajtón keresztül egyre csak hozzá beszélt.

– Csak nem hiszed, hogy amikor te már a menyasszonyom voltál, s én Bostonban dolgoztam…
– Hallgass! Hallgass! – zokogott anyu.

Közben én belekapaszkodtam apu karjába, hogy akkor legalább ő hallgasson meg engem. De hiába. Apu bosszúsan lefejtette magáról a kezem, s továbbra is csak anyuval foglalkozott.

Elindultam a lakásajtó felé. Nagypó azonban rögtön megállított.

– Most bemegyünk a szobádba – tette kezét a vállamra –, s ott mindent elmondasz nekem.
– Nekünk! – lépett mellénk nagymama.
– Nem, Noémi – csóválta meg a fejét Nagypó –, te nem jössz velünk! – nézett nagymamára szigorúan.

És erre nagymama úgy, de úgy elcsodálkozott… hogy kővé dermedt! És tényleg nem jött velünk.

– Az elejétől akarom hallani a történetet – mondta Nagypó, amint leültünk a szobámban. – Nem kell félned, nekem bátran mesélhetsz! – nézett a szemembe.
– Te pedig cserében megígéred, hogy minden úgy lesz, mint régen? – kérdeztem.
– Megpróbálok segíteni – suttogta Nagypó.

Elkezdtem hát mesélni, a legelejétől az egész történetet. Onnan, hogy amióta csak az eszemet tudom, mindig egy testvérre vágytam.

– De anyuéknak hiába mondtam, hogy az összes barátomnak van testvére, Flóriánnak meg Tibinek a házban, és Győzőnek meg Emilnek az osztályban. Anyuék azt mondták, s emlékszem, te is, Nagypó, hogy van az úgy, hogy az embernek még sincs testvére. Merthogy például nekem sincs. De miért nincs? Nekem miért nem lehet, amikor annyira vágyom rá, kérdeztem anyuékat annyiszor. De anyu soha nem válaszolt. És apu sem. Azaz ő mindig azzal jött, hogy még kicsi vagyok, de nyugodjak meg, mert hamarosan felnövök, s akkor magamtól is megértek majd mindent. Egy nap aztán valószínűleg felnőttem, mert egyszeriben tényleg megértettem…

– Mit? – vágott közbe Nagypó. – Talán tévedsz… – kezdte.

– Nem tévedek. A tévében láttam.

– Mit láttál? – nézett rám Nagypó kíváncsian.

– Egy ugyanolyan családot, mint a mienk. A fiú folyton faggatja a szüleit, hogy neki miért nincs testvére. A szülei pedig mindig azt felelik, amit nekem apu.

– És?

– A fiú egy nap rájön az igazságra: neki azért nincs testvére, mert az ő anyukája nem akar több gyereket.

– Miért nem?

– Ha újra terhes lenne, újra megnőne a hasa, s akkor hónapokig ismét nem léphetne fel.

– Miért, mi a fiú anyukája?

– Kötéltáncosnő egy cirkuszban.

– Ha-ha! – nevetett fel Nagypó. – A te anyukád, Nóri nem kötéltáncosnő!

– De ő is a testével dolgozik.

– Hogy te miket mondasz! – csóválta a fejét mosolyogva Nagypó.

– Aputól hallottam – magyaráztam sértődötten. – Azt mondta, az illatszerboltokban dolgozó néniknek mindig csinosaknak kell lenniük. „Parfümöt csak szép arcú, vékony nénitől vesznek szívesen az emberek.”

– És ha én azt mondanám neked, hogy... – nézett rám Nagypó elgondolkodva.

– Hogy anyu alakjának semmi köze az egészhez? – vágtam Nagypó szavába.

Nagypó némán bólintott.

– Erre is gondoltam – vallottam be. – Lehet, hogy anyu fél csupán.

– Fé-é-él?? – lepődött meg Nagypó.

– Igen. Szerinte nem elég világra hozni egy gyereket, hanem törődni is kell vele. Anyu talán attól fél, hogy két gyerekkel már nem tudna eleget foglalkozni – magyaráztam.

– És ha én mást mondanék? – kérdezte Nagypó.

– Mit?

– Azt, hogy neked azért nincs testvéred, mert a szüleidnek nem lehet több gyereke?

– Csak én lehettem nekik?

– Igen, csak te – bólintott Nagypó kicsit szomorúan. – Hogy miért, ne kérdezd! Most én is azt mondom, majd megérted, ha felnősz. Egyelőre elég azt tudnod, hogy Nóri és Oszkár mindig szeretette volna, hogy neked testvéred is legyen.

– Ez igaz?

– Igen – simogatta meg Nagypó a fejem.

– De hát akkor miért nem örülnek Juannak? – csodálkoztam el. – Juan a testvérem. Én szereztem! – húztam ki magam büszkén.

De Nagypó egyáltalán nem volt rám büszke.

– Szégyelld magad! – ráncolta rám a homlokát. – Figyelmeztettelek: cselekedeteinkért vállalnunk kell a felelősséget. Elköltötted a perselyedből a pénzt, s most félsz megmondani, hogy mire. Erre kitalálsz nekünk egy Amerikában élő fivért, akinek állítólag a pénzt küldted.

– Juant nem találtam ki! Juan igenis létezik!

– Tudod, nekem sincs testvérem – tévedt Nagypó tekintete a távolba szomorúan –, s amikor kicsi voltam, egyszer én is kitaláltam magamnak egy fivért...

– De én nem találtam ki Juant! És a pénzt tényleg neki küldtem! – kiabáltam.

– Rendben – sóhajtott Nagypó. – Mesélj akkor nekem erről a Juanról!

– Úgy kezdődött az egész, ahogy mondtam: borzasztóan vágytam egy testvérre, s mindenkit irigyeltem, akinek volt legalább egy. Még nagymamát is – vallottam be. – Nagymama azt mondta, Rózsa nénire minden titkát rábízhatta, Emma néni pedig, ha kellett, akár egy tucat fiúval is szembeszállt, hogy őt megvédje, s...

– Ott tartottál, hogy akartál egy testvért magadnak – szólt közbe türelmetlenül Nagypó.

– Igen, de úgy tűnt, anyuék hallani se akarnak róla. És végül pont te mondtad, hogy ne beszéljek nekik többé az én testvér utáni vágyamról. Emlékszel még? – kérdeztem.

– Igen – bólintott Nagypó. – De aztán... aztán mi történt? – faggatott kíváncsian.

– Tavaly nyáron elpanaszoltam Győzőnek, hogy nekem sajnos már sose lehet testvérem, mert a szüleim nem akarnak több gyereket. Tudod, mit mondott erre Győző?

– Mit?

– Azt, hogy higgyem el, nekem is lehet testvérem. Merthogy mindenkinek lehet.

– Igen, a képzeletben.

– Nem, nem csupán a képzeletben, hanem a valóságban is! – kiabáltam. –

Még mindig nem hiszel nekem?! Győző azt mondta, Rolinak, az unokatestvérének sem volt testvére, de aztán talált egyet magának.

– Talált egyet magának?! – döbbent meg Nagypó. – Testvért nem szoktak csak úgy találni! – okított.

– Igazad van, nem csak úgy, mondjuk, a földön találta – mosolyodtam el.

– Hanem? – nézett rám Nagypó kíváncsian.

– Az interneten! Te nem értesz a számítógéphez. Ha értenél, akkor talán már te is tudnád, hogy a segítségével örökbe lehet fogadni gyerekeket.

– Lehetetlen! – kiáltott fel Nagypó. – Az nem olyan egyszerű. Az örökbefogadásnak komoly feltételei vannak – magyarázta.

– Pedig, akár hiszed, akár nem, Roli az interneten talált testvért magának – jelentettem ki. – És én is ott fogadtam örökbe Juant.

– De hát te nem is vagy nagykorú. Csak felnőttek fogadhatnak örökbe. És testvért különben sem szoktak...

– Ez nem olyan igazi örökbefogadás – vágtam közbe.

– Szóval csak valami idétlen, számítógépes játék?! – vonta fel a szemöldökét Nagypó. – Sejthettem volna – biggyesztette le az ajkát.

– Egyáltalán nem játék! – néztem mérgesen a szemébe. – De nem is olyan örökbefogadás, mint az, amilyenre te gondolsz.

– Miért, én milyenre gondolok?

– Olyanra, mint amilyen például a Lacié az osztályból. Lacit születésekor otthagyta az anyukája a kórházban. Aztán Zsüli néniék kérték, hogy Laci az ő fiuk legyen. S azóta Laci tényleg az ő fiuk. Velük lakik, és őt is éppúgy Barnának hívják, mint Anti bácsit, Zsüli néni férjét.

– Ki mesélte ezt neked?

– Győző.

– Értem. – bólintott Nagypó. – És... a te örökbefogadásod milyen?

– Teljesen másmilyen. Juan az igazi anyukájával és a három édestestvé-

révél él, Dél-Amerikában, Paraguayban. Őt nem hagyták el, őt a családja nagyon szereti. Ők csak nagyon szegények. Ahhoz, hogy Juan iskolába járhasson, és gyógyszert kaphasson, amikor beteg, pénzre van szükségük. Ezért is kérte interneten Juan egyik tanára meg egy szervezet, hogy egy gazdagabb országból fogadja valaki Juant örökbe, távörökbe, s segítsen neki, mintha Juannak az apja, az anyja vagy a testvére lenne.

– Akkor te a pénzt... – ragyogott fel egyszeriben Nagypó arca.

– Igen, neki, az egészet neki, Juannak küldtem. Juan Molinának, vagy inkább Szabó Juannak, akit én a testvéremnek fogadtam.

– Ez nagyon szép dolog tőled! – dicsért meg Nagypó.

És ezután csak úgy ömlött belőlem a szó!

Elmondtam, hogy Juannal spanyolul levelezünk, s hogy Roli fordítja a leveleinket. Meg hogy Juan levelei Roli címére érkeznek, s ott is tartjuk őket mind, a Rolinál, egy nagy, fehér dobozban. És elmeséltem azt is, hogy bár a nagykorú Roli neve szerepel az örökbefogadási lapon, Juan tudja, hogy ő igazából az én testvérem, mert én segítem, mert én szeretem őt olyan nagyon.

– És tudod-e, Nagypó, hogy Juan meg a családja engem úgy hív, hogy Gellért Molina? Mit szólsz hozzá? Tetszik neked? – kérdeztem.

– Nagyon – mosolygott Nagypó. – Nagyon! – mondta boldogan.

– Holnap elhozhatom Juan leveleit Rolitól? Megmutathatom neked, milyen szép betűkkel ír? És ugye te is kíváncsi vagy a testvéreire, Pedróra, Pablóra meg Anára? Juan lerajzolta őket. Az ikrek, Pedro és Pablo nyolcévesek, s kinézetre teljesen egyformák. Ana pedig tízéves, és neki két nagyon hosszú, fekete copfja van. Juan idősebb a testvéreinél; áprilisban töltötte be a tizenkettőt. Építész akar lenni, ha felnő. Azt írja, a családjának olyan házat tervez majd, amelynek csodájára fognak járni az emberek. Téglából, acélból, aranyszínű

üvegből épül majd a ház, és legalább három nagy fürdőszobája meg sok-sok szobája lesz. Amikor pedig majd elmegyek hozzájuk látogatóba, én kapom a legszebb szobát!

Csak meséltem és meséltem. Rettentő boldog voltam, hogy a családomból legalább Nagypónak beszélhetek már a testvéremről.

– Gyere, menjünk! – állt fel Nagypó. – Ideje a többieket is beavatnod a titkodba.

– Félek – suttogtam. – Nem akarok kimenni hozzájuk.

– Miért nem? – lepődött meg Nagypó, s visszaült mellém.

– Károly bácsi miattam küldi el aput – magyaráztam. – És anyu is miattam veszett össze apuval.

– Ne félj! – simogatta meg az arcom Nagypó. – Nórit meg Oszkárt hamar összebékítjük. Ami pedig Károly bácsit illeti, nyugodt lehetsz: apádat nem miattad küldi el.

– Nem?? – csodálkoztam el borzasztóan.

– Nem – rázta meg a fejét Nagypó. – Igaz, a veszekedés a te füllentéseddel kezdődött, de amikor Károly bácsi azt kiabálta, hogy az olyan hazug kölyöknek, mint amilyen te vagy, javítóban a helye, Oszkár volt az, aki azt mondta Károly bácsinak, hogy neki meg már évekkel ezelőtt rég a pokolra kellett volna jutnia.

– Ezt mondta apu? – ámultam el.

– Ezt! S jól tette! Károly bácsi becstelen alak. Oszkárt is mindig csak kihasználta.

– De mi lesz így apuval? – kérdeztem aggódva.

– Van egy tervem – kacsintott rám Nagypó. – Most azonban indulás! – sürgetett.

Fogadok, hogy nagymama kihallgatta a beszélgetésünk és részletesen beszámolt róla anyuéknak. Amikor ugyanis végre hajlandó voltam kimenni hozzájuk a konyhába, világos volt, hogy mindenki mindent tud már.

Rögtön láttam azt is, hogy időközben helyreállt a családi béke. Hogy nemrég még harcoltunk egymással, vagy hogy egyáltalán történt valami szokatlan nálunk, arra csak apróságokból lehetett következtetni.

Például a konyhaasztalon, a szokásos gyümölcsöstál helyén, most egy Paraguaynál kinyitott atlasz hevert, meg egy fénykép Juanról. Aztán Macska úr sem benn a szobámban, hanem velem szemben, a hűtőszekrény tetején álldogált. S öltönye, amelyben tegnap délelőtt még olyan büszkén feszített, most bizony nagyon viharvert volt: a tündöklő, sárga-fehér csíkokat egy rakás sötét – itt vékonyabb, ott vastagabb –, girbegurba vonal csúfította. A sebtében megragasztott állat borzasztó haragosan nézett rám a magasból, és szinte hallottam, amint így förmed rám: „Nem elég, hogy örökre tönkretetted a csodás öltönyömet?! Készen álltál volna arra is, hogy bemárts engem?! Tényleg képes lettél volna azt hazudni, hogy a biciklipénzt én, a világ legtakarékosabb macskája, szórtam el???!!!”

Végül pedig apu sem a szokásos apu volt. Ahelyett, hogy vasárnap este, szokása szerint, a kamrában bütykölt volna, a konyhában üldögélt anyuval meg nagymamával. És milyen kíváncsian nézett ránk, mihelyt felbukkantunk! Egyből tudtam, hogy csakis Nagypó terve érdekelheti őt olyan nagyon.

Miután én ismét előadtam, amit már úgyis mindenki tudott, azaz hogy mire (vagy inkább kire) költöttem a pénzt, Nagypó elmondta a tervét.

A bankban levő pénzéről beszélt, amelyet sokévi taxizással keresett, s amelynek a felét, mint elhatározta, most apunak adja. Hogy apu végre összefoghasson a barátjával, Kázmér Pistával.

– Meglátod – vert apu vállára bátorítólag –, ha két olyan kiváló szakember nyit együtt autószervizt, mint te meg Pista, abból csak jó sülhet ki!

– És a pénz másik felével mi lesz? – kérdezte nagymama.

– Mi lenne? – lepődött meg Nagypó. – Egyelőre a bankban marad. Nincs nekünk talán egy lányunk is? Nem gondolod, hogy egyszer még Zsófiának is jól jöhet egy kis segítség?

– De! – sóhajtott nagymama.

– Azért persze érdekelne, mire kellett volna a pénz – jegyezte meg Nagypó.

– Csak egy részére lett volna szükség. De most már mindegy – vonta meg a vállát nagymama. – Hagyjuk! Igazad van.

– Ha azt akartad mondani, hogy mostantól Juannak mi küldjük a pénzt…

– Arról szó se lehet! – vágott közbe anyu. – Juan Gellért testvére, a mi fiunk. Természetes, hogy ezentúl Oszkár meg én fizetem a havi harminc eurót.

– Nem erre gondoltam. Hrr! Hrrr! – köszörülte a torkát zavartan nagymama.

– Hanem? – kérdezte kíváncsian Nagypó.

De választ egyelőre nem kapott.

– Mondjátok, nem gyönyörű gyerek? – emelte fel nagymama Juan fényképét az asztalról. – Látjátok? – mutatott Juan szemére. – Akkora, mint egy dió! És sötét, mint az éjszaka. Mégis annyi, de annyi fény van benne! – lelkendezett. – És a haja? A haja ugyan fekete, de mégis éppoly göndör…

– Mint amilyen Gellérté volt kiskorában! – kiabált anyu boldogan.

– És most nézzétek csak a kezét!

– Tényleg, egy rajzot tart – állapította meg hunyorogva Nagypó.

– Hiszen ez Gellért rajza! – kiáltott fel apu izgatottan. – Megismerem! Egy hasonlót nekünk is rajzolt. Nézzétek, mi vagyunk rajta!

– Meg a jobb szélen Juan – mosolygott nagymama.

– Áruld már el, Noémi, mire kellett volna a pénz! – szólt Nagypó türelmetlenül.

– Hát jó – mondta nagymama. – Juan csak Gellért leveleiből ismer bennünket, és mi is csupán fényképről ismerjük őt. Ti nem szeretnétek találkozni vele?

– Találkozni? – lepődtem meg. – Találkozni! – kiáltottam fel örömömben. – Találkozni! Igen, igen, találkozni!! – csüngtem máris nagymama nyakában.

– Az fantasztikus lenne!

– Ha fedeznénk az útiköltségét – folytatta nagymama –, akkor a nyáron meglátogathatna bennünket, és...

– Én bemutathatnám az egész bandának! – vágtam nagymama szavába lelkesen. – Győzőnek, Emilnek meg az összes srácnak az utcában! És megtaníthatnám sakkozni, bűvészkedni, pingpongozni meg az erkélyről pénztárcát eregetni!

– És júliusban lejöhetne velünk ő is a Balatonra! – repesett anyu örömében.

– Augusztusban pedig... – kezdte apu is lelkesen.

Ekkor azonban Nagypó hirtelen közbeszólt:

– Lassan! Ne olyan hevesen! Szerintem Juan nem utazhat egyedül. Meg már késő is van. A nyár rögtön elszáll.

– Akkor hívjuk meg telelni! – javasoltam egyből. – Korcsolyázni, hógolyózni, szánkózni! – kiabáltam boldogan. – Fogadjunk, még sose látott havat. Győző szerint Juanéknál mindig meleg van.

– Én kötök neki jó meleg sapkát, hogy itt se fázzon – ajánlkozott nagymama.

– Mi meg Oszkárral veszünk neki finom, puha kabátot – mondta anyu.

Nagypó azonban ismét ránk szólt:

– Várjatok! Mondtam már, hogy Juan szerintem nem utazhat egyedül.

– Értelek, Bertalan – bólintott nagymama. – Hogy én erre nem gondoltam!

– csóválta a fejét. – Hát persze, hogy nem jöhet egyedül! Jöjjenek a testvérei is! Elvégre ha Juan az unokánk, akkor…

– Éljen! – kiáltottam közbe. – Akkor nekem nem is egy, hanem mindjárt négy testvérem van! És télen mind a négyet meghívjuk mihozzánk! – tapsoltam, s futottam körbe a konyhát nagyon-nagyon boldogan.

– Állj! – kapta el a karom Nagypó. – Noémi félreértett – magyarázta. – Juan kiskorú, s a testvérei is kiskorúak. Nem hiszem, hogy az édesanyjuk csak úgy elengedné őket hozzánk.

– Akkor… akkor, ha találkozni akarok Juannal – sírtam el majdnem magam –, előbb meg kell várnom, hogy felnőjön? – kérdeztem rettentő csalódottan.

– Nem okvetlen – mondta Nagypó. – Azt hiszem… – kezdte, majd hirtelen elhallgatott.

– Azt hiszed… – néztünk kíváncsian Nagypóra mindannyian.

– Azt hiszem – simogatta meg a fejem Nagypó –, egy-két év múlva elmehetsz hozzájuk te a szüleiddel. Feltéve, hogy…

– Feltéve, hogy? – kérdeztem.

– …sikerül addigra elég pénzt összespórolnunk a repülőútra meg a szállodára.

– Papa – mondta erre apu Nagypónak –, ígérem, nem fogsz csalódni bennem. Jövő ilyenkor a Kázmér-Szabó autószerviz lesz a legjobb s a legforgalmasabb az egész városban!

– Én a boltban túlórát vállalok, ha kell – szólt anyu.

– Én pedig szombatonként szívesen besegítek a szalonban – közölte nagymama.

– Marika úgyis panaszkodik, hogy nem bírja már a hétvégi strapát nélkülem.

– És te? – fordult hozzám Nagypó.

– Én? Én bármit megteszek Juanért. Ha akarod, egész nyáron dolgozom. Reggeltől estig kapálok Béla bácsi kertjében, vagy gyümölcsöt szedek Irma néninél. De még az is lehet, hogy kutyasétáltatást vállalok!

– Nos, ha így állunk, minden rendben – mosolygott Nagypó. – Juanért én is örömmel vállalok még egy-két fuvart.

Ez történt hát, s én most nagyon boldog vagyok, mert végre nyugodtan elújságolhatom mindenkinek: Szabó Gellértnek Amerikában testvére van! Tudom, anyuék meg Nagypóék is nagyon örülnek. Láttam rajtuk, hogy a legszívesebben még ma megnézték volna Juan leveleit. De holnapig sajnos, várniuk kell, mert időközben nagyon késő lett, és nekem a testvéremtől mindenem Rolinál van: a levelei meg a rajzai a családjáról, a barátairól, a fából épült, pici házukról és a tanáráról, aki a szervezettel a távörökbét intézte, s aki a leveleinket egymáshoz eljuttatja. És igen, Rolinál helyeztem biztonságba Juan préselt virágait, Pablo és Pedro hajszálvékonyra csiszolt kövecskéit és Ana koromfekete hajtincsét is.

Magamnál csupán azt a vékony, lámabőrből készült nyakláncot tartom, amit Juan azért csinált nekem, hogy a segítségével engem bárhol és bármikor felismerjen. Azt írta, magának is csinált egy ugyanilyet. És én is erről fogom őt felismerni, ha egyszer véletlen megszakad a kapcsolatunk, s keresnünk kell egymást a nagyvilágban.

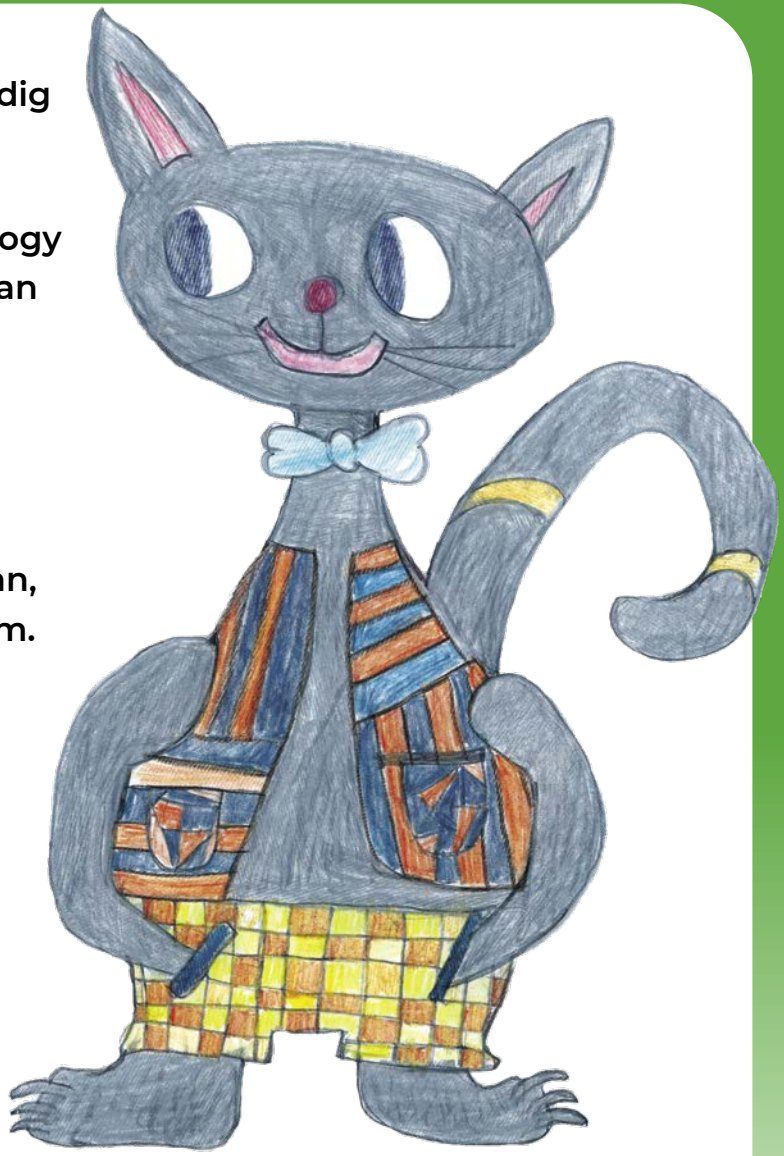
Boldog vagyok, nagyon, de nagyon! És Macska úr is jobb kedvű már. Érzem, haragja teljesen elszállt. Visszakapta régi helyét az íróasztalomon, és Nagypó meg nagymama arról is gondoskodott, hogy ismét hasznosnak érezze magát. Amikor bejöttek hozzám jó éjszakát kívánni, Macska úr puszi helyett egy ötezrest kapott.

– Talán még lesz belőle egy bicikli a születésnapodra – mosolygott rám nagymama.
– Vagy egy repülő már ma éjjelre, hogy legalább álmodban rögvest átrepülhess vele az óceánon Juanhoz – mondta nevetve Nagypó.

És jókedvű nevetése még mindig a fülemben cseng.

Kíváncsi vagyok, a testvérem hogy nevet. Nevetése vajon magasan csilingelő, mint az enyém? Vagy Juan Nagypóra ütött, s úgy nevet, mint ő: mélyen és öblösen?

Remélem, a választ hamarosan, már a jövő nyáron tudni fogom.

Felelős szerkesztő: Kollár Ferenc főszerkesztő
Az illusztrációt készítette: Tichy András Pál
Nyomda: E-press Nyomda Kft.
ISBN 978-615-82147-1-1

Tornai Helga írásai mindig derűt árasztanak, nem mindig vidámak azért... A dolgoknak jól kell alakulniuk, de nélkülünk (általában) nem megy. Ha szeretünk, ha derűsek vagyunk, mint ő az írásaiban (is), biztosan jobb lesz a mi életünk is!
Mint a Macska úr történetében végül minden jóra fordul.

